

BOZÓK FERENC

Kötélmászó

Kampót akaszt az Égre
a végtelen Valóig,
elindul, és a combja
s a szíve horzsolódik.

A föld s a tág azúr közt
szúr és feszít a kender.
Magasba nézni nem tud,
de már lenézni sem mer.

Biciklidal

Sovány, hideg, halott anyag
áruld el hogy mi mozgat?
Kell hozzád szándék, fürge szív
és vádli, combizomzat?

Kevés gépszíron jól megél,
nem vágya sonka, torta,
benzint se kér, motorja sincs:
magam vagyok motorja.

Igénytelen harmónia:
Így élnék bár ezentúl!
Sztenderje sincs, de mégse dől,
míg mozgás van, s egyensúly.

Mikszáth

Hallgasd meg most egy adomám:
Nem régen jártam Szklabonyán.
Kocogtattam ablakpárkányt:
Ébresztgettem Mikszáth Kálmánt.

Honnan jöttél, időkóbor?
Palócföldről, Domszlóról.
Támaszkodtunk a korláton,
adomáztunk a tornácon.

Diskuráltunk jó palócok,
csuláztunk, mint martalócok.
Pipás vagyok és Ön is az,
és aki szív, hát köp is az.

Kínálgattam jó borokkal,
szürcsölgettünk jó torokkal.
Ő mesélt a tünt időkről,
én meg féltett, dúlt jövőnkről.

Anekdotázz, idős rokon,
előkapom a laptopom!
Kérlek, engedj nékem ennyit!
Vállat vont és nem szólt semmit.

Télt alakja furcsán rezgett,
Pipás füstben szünni kezdett.
Várj! Engedd, hogy legépeljem!
Álom volt csak: felébredtem.